

Pečlivě si do kalendáře poznamenávám koncerty, které chci navštívit. Týdně jeden dva, nemůžeme si v Praze na nabídku stěžovat. A najednou, všechno bylo jinak. Smrt v rodině nás doběhla, otupila vnímání, zanechala smutek a lítost. Jediná hudba, kterou jsem snesla, bylo ticho. To byl náš konec února a začátek března. Stereotyp, na který nadáváme, nás v těch chvílích podrží nad vodou a postupně vrací k normálním všedním starostem i radostem. *A jede se dál, kočárem černým kolem bílých skal*, jak praví klasik. V práci zmatek, doma taktéž, počítač stávkoval, v práci taktéž, živo na všech frontách. Konečně se vrátila potřeba podívat se někam za muzikou.

Přesto jsem si v těch chmurných chvílích jeden koncert neodpustila. Ve čtvrtek 26. 2. na Opatově.

### **Robert Křesťan a Druhá tráva**

. (Jak ráda zase píšu Druhá tráva :-))) Jejich muzika mě vždycky povzbudí, posílí, ale především potěší. A pak, mám to jen deset minut pěšky a utéct domů můžu vždycky, říkala jsem si. Neutekla jsem. Ačkoliv koncert patřil ještě do Turné Emily, D.T. vystoupila v bluegrassovém obsazení s novým členem, kytaristou Emilem Formánkem (Fragment, SR) a vloni osvědčeným kontrabasistou Petrem Surým (Javory, Teagrass?). Roberta Křesťana trápilo nachlazení, téměř nemluvil, ale na zpěvu se to projevilo jen jedním zakolísáním. Kapela opět přichází s novými aranžemi, těšte se například na "reggae"

*Dřív než se rozloučíme*

. Uvidíme, co ještě pánové pro jarní šňůru vymyslí.

Martina Trchová a Karolína Skalníková na ilustračním záběru

foto: Vít Školník Urban

Pak, až v úterý 9. 3., jsem se vypravila do Akcentu na Mladou folkovou krev **Martiny Trchové** s hosty

**Petrem Sedláčkem**

a vsetínskými

### **Žambochy**

, večer hravé češtiny v písničkách Petra a dvoumetrového Krtečka Honzy Žambocha na scéně ve svěžích jarních barvách. "Barevní" byli i protagonisté. Nejzářivější, ve žlutém "ženském smíchovském kroji", přiléhavém tričku a dlouhé zavínovací sukni, Petr Sedláček, jehož milostné písně

*U kašny*

či

*Tramvaj*

druhým hlasem doplnila bílá Martina. Opravdové

*Bohnice blues*

už nám zazpíval sám. Petr je melodik, i ve vážném textu proskakují jiskřičky humoru, lehce sebeshazujícím průvodním slovem dokáže pěkně polechtat bránici. Modrý

### **Honza Žamboch**

se představil písničkou

*Jsem lesník Jan*

, se zelenou

### **Stáňou Brahovou**

nám prozradili,

*Co se děje v koupelně*

(je to o vodoměru, ačkoliv i ten má své starosti). Zazpívali popředu i pozpátku

*O znakoplavkách a tak*

, pobavili

*Písničkou*

, simultánně překládanou zároveň do němčiny (Stáňa) a angličtiny (Sedláček).

V

*Hledání loutkáře*

záviděli loutkám a my Honzovi hru na kytaru v 5/4 taktu, s basujícím prstýnkem na palci.

Nakonec, zahrál na ni i sólo na flétnu, kdo to umí? Precizní interpretace, živé melodie, krása češtiny a trpělivost přinesly Žambochům zasloužený úspěch u obecnstva, jak víme, nejen v Akcentu. Martina Trchová s červenou

### **Karolínou Skalníkovou**

večer uzavřely a já jen musím dodat, jak ji tak sleduju, že se začíná vyhraňovat jako zpěvačka.

V

únorovém Akcentu zazářila v písni

*Chvilkový šanson*

za doprovodu Ivo Cicvářka a OKA. (A zpívá i písně jiných autorů :-)))

Ve středu 10. 3. jsem zašla do Mlejna na poslední část pražského základního kola obou Port, ale ten den se celkem žádné velké překvapení nekonalo. Vloni na jihlavskou Portu postoupivší africko-česká formace Compromise se nedostavila, z písničkářů mě jako příslib zaujal asi nejvíc **Aleš Rogalewicz**, jediný zástupce bluegrassu v předkolech **The Imperial** je jaksi stále stejný. S patřičnou suverenitou vystoupily dvě kapely. Dívčí trio

## Když se predjarí nakonec vydarí

Napsal uživatel Džexna  
Čtvrtek, 01 Duben 2004 04:00

---

### Samovar

se suverénně spontánním plácáním a písničkami odpovídajícími věku šolaček.

*HÚchyl, leda húchyl*

je jistě třídním hitem "nambr van".

Porota i diváci přežili, děvčata mají první křest ohněm za sebou a příště mohou být jen lepší.  
Naopak suverénním výkonem zpěváka i

průvodním slovem mě zaujala "vyhraná" kapela

### Na starý kolena

z Mnichova Hradiště.

V úterý 16. 3. se konala Nultá ustavující schůze pražského písničkářstva ve vinárně Na Paloučku, v ulici Petra Rezka (shodou okolností

Zbyněk Zeman

foto: Vít Školník Urban

mistr toho jména tam právě večeřel a obdařoval potleskem výkony schůzujících). Dostavili se všichni ustavující se písničkáři, pouze Jirka Zip Suchý zkosen virózou chyběl, z dalekého Duchcova přijel **Jarda Urbánek**. O Praze už u nich ve městě slyšel vyprávět, velmi se prý těšil. Umělci svědomitě plnili zejména první bod programu, zapěli své nejpoblárnější kousky, na místě vznikala nová dua ( **Knébl - Z. Zeman, Vlček - Trchová** (zazpívala sprosté slovo!),

**J.M.**

**Rak - Trchová**

(s ním jen slušně), přispěl

**Arnošt Frauenberg**

,

**Pepa Kvasil**

i náš pan ředitel

**Šaolín**

::-))).

**Michal Knébl**

, coby předsedající, si demokraticky bral slovo nejčastěji. Přála bych vám "milé děti" slyšet jeho pohádky,

*Hrnečku, vař*

s prokousáváním se hnusnou lepkavou kaší, či

O

*Červené Karkulce*

již lehce "natrávené". Ale i vzpomínku na první a nezopakovatelný erotický zážitek třináctiletého chlapce

*Jak si naše paní učitelka přehodila nohu přes nohu*

. Když Michala Knébela nazvu bavičem, termínem poněkud znehodnoceným televizní zábavou, zřejmě se urazí. Hudební klaun je možná výstižnější výraz. Klaun přece neznamená

šašek.

Vloni vyšlo **Luboši Pospíšilovi** CD **20 největších hitů**, a jakkoliv jsem k deskám tohoto typu skeptická, výběr se mi velmi líbil. Ve čtvrtek, 18. 3. jsem si zašla na Novodvorskou do divadélka Lhotka na jeho koncert. Po osmi letech. Hrál na dvanáctistrunku,

na sólovou kytaru a zpěvem jej výtečně opět doprovázel

**Bohouš Zatloukal**

.

A také viróza! Zase :-))) Díky ní zazpíval

*Vzdálenou tvář*

jen jako ukázkou, všechny zbývající skladby, a bylo jich přes dvacet, zvládl za pomoci svlažování hrdla vodou nejmenované značky. Základem repertoáru se stal zmiňovaný výběr -

*Kampa, Píši vám, Karino, Můžem si za to oba, Jekyll a Hyde*

,

*Mánie*

a další, vesměs na texty básníka Pavla Šruta. Chyběly mi snad jen

*Vítr*

či

*Vzpomínka na jednu venkovskou tancovačku*

z dob C&K Vocalu. Nenápadný "kníže" Luboš Pospíšil barvou hlasu se značným rozsahem patří k nejlepším zpěvákům, jaké tu máme, a diváci jej nadšeným potleskem odměňovali. Přidal ještě dvě písně na přání, a pak jsme jej z pochopitelných důvodů propustili do domácího léčení.

Jak je patrné, ani muzikantům nemusí být vždy do skoku. Muzika sice není všelék, ale určitě mnohým z nás pomáhá zmírňovat i mnohé nepříjemné chvíle v životě lidském. Stačí jen ve správnou chvíli alespoň stisknout tlačítko přehrávače, nebo ještě lépe, vydat se do klubů a koncertních sálů.

A s přibývajícím

jarem i někam ven. Ale to vy dobře víte :-))).